

Maaneder. — Det skal jeg for øvrigt komme tilbage til om et Øjeblik — og man paaregner derfor at oppebære et Stattebidrag af dem paa 18—19,000 Kr. Det Stattebidrag, som Kommunen for Tiden oppebærer af faste Beboere, der drive Næring i Kjøbenhavn, bortset fra de egentlige Landliggere, andrager altsaa tilsammen et Beløb af c. 55,000 Kr. Jeg kan derfor som sagt ikke se, at man over Retfærdighed, naar man giver Frederiksberg alene en Særret, en privilegeret Stilling uden for Loven, med mindre man udtrykkelig siger, at det er ene og alene begrundet i, at man vil forsøge paa, at faa Kjøbenhavn og Frederiksberg til at enes om at gaa op i en højere Enhed. Er det Tilfældet, skal jeg ikke sige noget derimod, men hvis det ikke er Tilfældet, forekommer det mig ikke at være tilstrækkelig Grund til, at give Frederiksberg en saadan Favør, med mindre man vil give den anden ligestillede Kommune en lignende. Der er imidlertid et andet Punkt paa dette Forslag, som er i lige saa høj Grad misligt for Gentofte, langt mere misligt for Gentofte end for Frederiksberg, hvis man vil blive staaende ved det, som her er foreslaaet, nemlig at et Ophold af mindst 4 Maaneder udfordres, for at blive skattepligtig. Det er i og for sig en af de saa uheldige Bestemmelser, som Landkommunalloven har. Selv om der ikke var tilfaldet andet ved en ny Bestatningslov end det, at komme bort fra Bestemmelsen om de 4 Maaneder, vilde jeg gaa med til en saadan Lov. Jeg ser ikke, at der er noget som helst logisk Princip til Grund for denne Bestemmelse om de 4 Maaneder. Jeg har ikke undersøgt og ved heller ikke bestemt, om man kan undersøge, hvorledes man er kommen til dette mærkelige Tidsrum: Havde det været et Kvartal eller et halvt Aar, havde det været Konsekvens i det, men Tidsrummet i og for sig synes at være grebet til Dels vilkaarligt. Men ikke nok med, at det giver en Forstyrrelse, at have et andet Tidsrum for Skatteberegningen end de sædvanlige Skatteterminer, har det ogsaa den Ulempe, at en Skatteyder ved Flytning kan unddrage sig sin Skattepligt i et halvt eller endog et helt Aar; man opkræver jo ikke Skatten i nogen som helst Kommune for 4 Maaneder, men for hvert Kvartal eller halve Aar. Bortset fra det urimelige i de 4 Maaneder, er det givet, at hvis man vil paaføre de Kommuner, der kommer til at staa i direkte Skattefordelingsforhold til Kjøbenhavn og de større Byer, det Tab, som de absolut vilde komme til at lide ved Loven, nemlig ved at afgive

indtil Halvdelen af Statteindtægten af en stor Del Beboere til Næringskommunen, hvad jeg i og for sig ikke nægter, og aldrig har nægtet, at Billighed kan tale for i al Almindelighed, tror jeg ikke, der er andet for, end at man i alt Fald maa vise dem den Retfærdighed, at man giver dem Ret og Læglighed til at bestatte de midlertidige Beboere, selv om de ikke bo der i et Tidsrum af 4 Maaneder; selv om Tidsrummet er mindre, tror jeg det vil være en Retfærdighedsbehandling at give dem Ret til, at faa Skat for den Tid, som de have de paagældende Skatteydere boende i Kommunen, og som de altsaa skulle tage Hensyn til, og for hvis Skyld de maa træffe de Foranstaltninger, som Tidens Udvikling fører med sig. Denne 4 Maaneders Bestemmelse har for de Kommuner, som ligger her omkring København, en ret ejendommelig og ubehagelig Virkning, thi dette Tidsrum, disse 4 Maaneder, er netop den Tid, i hvilken en stor Del af Befolkningen i Kjøbenhavn plejer at ligge paa Landet. Grænsen for Opholdet paa Landet ligger altsaa saaledes, at Skatteydere, der enten kunne se deres Regning derved eller af en eller anden Grund — maasse fordi de ønske at favorisere den Kommune, de ellers høre til — kunne flytte bort et Par Dage, forinden de 4 Maanedere ere udløbne, og derved altsaa helt unddrage sig at betale den Skat til Landkommunen, som man med nogen Billighed havde kunnet paaregne af dem, der have boet der i omtrent Tredjedelen af Aaret; dertil komme de Forhold, som allerede ere omtalte af det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (W. Dinesen), at en Del indenrigsministerielle Resolutioner og maasse enkelte Dommere ere gaaede i Retning af snarere at forværre Forholdet. Jeg tvivler naturligvis ikke om, at de paagældende Resolutioner have været korrekte i de enkelte konkrete Tilfælde, men i hvert Fald have de for Gentofte Kommune haft til Følge, at man saa at sige paa tværs af Skattelovgivningen har sluttet en privat Overenskomst med Kjøbenhavns Magistrat, gaaende ud paa, at naar en kjøbenhavnsk Skatteyder bor i Gentofte Kommune i 4 Maanedere af Aaret, faar Gentofte Kommune Skat for 3 Maanedere; bor han der i 5 Maanedere, faar Gentofte Skat for 4 Maanedere. Dette har man gjort for at undgaa at komme alt for hyppigt med Besværginger til Indenrigsministeren; det viser sig nemlig — og jeg nægter ikke, at Princippet kan være rigtigt, at naar den paagældende samtidig har en Beboelseslejlighed staaende til Benyttelse i begge Byer, paa begge Steder, og han kun i Ny og Næ opholder sig paa Hovedopholdsstedet,